

ព្រះនាងនាងចក្រ កម្ពុជា

បេតិកភណ្ឌប្រាសាទ

វិស្សនាសិក្សា

ថ្នាក់ទី

១១

និពន្ធនាម

វិ. ភូមា : យុ. ក. ឆ. ៩

០៨៥
១១.៤០

ស្របតាមកម្មវិធីសិក្សា

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

ខ្ញុំបាទ **ស្រួច ចាន់ណា** ម្ចាស់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

សូមគោរពថ្លែងអំណរគុណចំពោះ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត ខ្មៅ ឃុនសំរិទ្ធ ជាប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា www.ceefoundation.org

និង ករុណាខ្មែរ www.karunacambodia.org

ដែលបានអនុញ្ញាតដល់គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ

យកសៀវភៅនេះមកដាក់ផ្សាយបន្តជាធម្មទាន

សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ ។

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់តទៅទៀត
ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតតម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការរីប្យូ កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
គុណខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rishso Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh www.elibraryofcambodia.org

ការអ្នកថា

ដើម្បីឆ្លើយតបតាមសេចក្តីត្រូវការរបស់អស់លោក សាស្ត្រាចារ្យ មួយចំនួនក្នុងការខ្វះខាតឯកសារបង្រៀននូវមុខវិជ្ជាប្រវត្តិទស្សនវិជ្ជា សកល- លោកនេះ និងដើម្បីបំពេញបំណងប្តូរសិស្សានុសិស្ស ដែលកំពុងចង់ចេះ ចង់ដឹងនឹងស្វែងយល់អំពីប្រវត្តិទស្សនវិជ្ជានេះអោយបានច្បាស់លាស់ ក្នុង គោលដៅឈានចាប់យកនៅមុខវិជ្ជាទស្សនវិជ្ជាទូទៅនៅថ្នាក់ទីបញ្ចប់ខាងមុខ នេះ ។ ទោះបីជាមានកាតព្វកិច្ចមហាញ្ជីក និង ក្នុងជីវភាពយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំបាទ នៅតែខិតខំព្យាយាមចងក្រងសៀវភៅប្រវត្តិទស្សនវិជ្ជាសាកលនេះ ឡើងដែលសមស្របតាមទិសដៅនៃការណែនាំរបស់ក្រសួងអប់រំយុវជន និង កីឡា ។

ខ្ញុំសារនៃសៀវភៅនេះ ខ្ញុំបាទដកស្រង់ចេញពីឯកសារពិគ្រោះ មួយចំនួន ដូចជា

- មហាទស្សនវិទ្យានិងទស្សនវិជ្ជាក្នុងលោករបស់លោកសុខ សុត្តាល
- ទស្សនវិជ្ជាខុងជីវិលាយមហាកំពែងចិនរបស់លោកសុខ សុត្តាល
- ទស្សនវិទ្យា និង ទស្សនវិជ្ជាអាវ៉ាបរបស់លោក
- សូត្រាត ដោយរស់ចន្ទ្រាបុត្រ
- ប្រជុំទស្សនៈវិទ្យាខ្លះៗ ដោយសរសារន

០៨៥៤១៤

- ប្រវត្តិទស្សនវិជ្ជាបញ្ជីមប្រទេសរបស់លោក ឆយ យីយាង

- អរិយធម៌ខ្មែរ ដោយអ្នកស្រី ត្រឹង- ងា

ខ្ញុំបាទរង់ចាំទទួលការរិះគន់ដោយរីករាយក្នុងវិធីស្ថាបនារបស់អស់
លោកជាបញ្ជីវត្តទាំងអស់ ។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី១៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៥

អ្នករៀបរៀង

លោក **នង ម៉ុងហេង**

សាស្ត្រាចារ្យផ្នែកទស្សនវិជ្ជា

វិទ្យាល័យ **ព្រះយុគន្ទ**

ពិធាករ

PYTHAGORE

៥៧២ - ៥០០ មុន គ. ស

ពិធាករជាទស្សនវិទូ និង គណិតវិទ្យាដ៏ល្បីល្បាញម្នាក់ គាត់ជាអ្នកបង្កើតពាក្យ « ទស្សនវិជ្ជា » ដែលភាសាក្រិចហៅថា « ហ្វីឡូហ្សូហ្វីយ៉ា » ដោយប្រើមុខគេនៅសតវត្សទី៩ មុនគ. ស. មានន័យថា « ស្នេហាគតិវិញ » ។

- ទស្សនវិជ្ជាបស់ពិធាករ

ពិធាករមានទស្សនៈថា « ចំនួនជាអ្នកដឹកនាំពិភពលោក » ។ នៅក្នុងគំនិតរបស់លោកពិធាករ គំនិតនេះមានលក្ខណៈអាទិកំបាំងជាងលក្ខណៈស្រង់ដោយលោកពិធាករនិងក្រុមសិស្សរបស់លោកយល់ថា : សារជាតិ នៃរាល់វត្ថុបានស្តើងឡើងនៅក្នុងចំនួន ។ ចំនួនបានបង្កើតពិភពលោក និងបង្កើតសណ្ឋាត់ធ្មាប់ នៃសង្គម ។ ឯមនុស្សក៏កើតឡើងមកពីចំនួនសាច់ផ្សំនឹងចំនួនឆ្អឹងចំនួនសសៃផ្សំនឹងចំនួនឈាម ។

មនុស្សស្លាប់ទៅហើយកើតវិញពោលគឺ គេជឿថា : ព្រលឹងជាធាតុអមតៈ ។ ពេលព្រលឹងស្ថិតក្នុងសារីរៈព្រលឹងមានលក្ខណៈដូចជាជាប់គុកនៅក្នុងសារីរៈ ពេលដែលមនុស្សស្លាប់ទៅទើបព្រលឹងមានសេរីភាពអាចចេញពីសារីរៈបាន ។

- ចំនួនកិច្ចិម អ្វីៗដែលមានចំនួនទើបប្រកបដោយសច្ចភាព

- ភាវៈសំខាន់ជាងគេគឺ ភ្លើងដែលជាប្រភពនៃពុទ្ធិ ហើយដែលពិតាករ
ដាក់តំណាងឈ្មោះ«១» ឯតាម្លែក វិញយល់ថា ទឹកសំខាន់ជាង ចំណែកព្រះពុទ្ធ
យល់ថា : ភាវៈសំខាន់ជាងគេគឺមហាបាតុភូតទាំង៤មាន៖ ទឹក, ដី, ភ្លើង, ខ្យល់។
ពិតាករបានតំណាងស្ត្រីឬសត្វញី ដោយលេខ២ ឯលេខ ៣ តំណាងប្រុស ឬ
សត្វឈ្មោលដែលមានតំលាងជាស្រី ។ លេខ៤តំណាងអោយត្រីធម៌ ។ ឯលេខ
៥តំណាងដោយអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺមានន័យថា : «២បូកនឹង៣» ឯលេខ ៧
តំណាងមនុស្សឥតបានការ និងលេខ ១០ តំណាងអោយអទិទេព ។

សីលធម៌របស់ពិតាករ

ពិតាករជាជនដែលប្រកបដោយចរិយាសម្បត្តិនិងគុណធម៌ល្អប្រពៃ។
សីលធម៌ដែលពិតាករបានចែក គឺ :

- គោរព (អាទិទេព-វិរជន - ឪពុកម្តាយ)
- មនុស្សទាំងអស់ជាបងប្អូន .
- តាំងជាម្ចាស់ចិត្តរបស់ខ្លួន
- ស្រលាញ់យុត្តិធម៌ - អត់ធូត់ - អត់ធន់ - ខន្តី - ព្យាយាម
- មានទ្រព្យសម្បត្តិ ល្មមតែរស់បានហើយ
- អំពើដែលធ្វើទៅហើយ ត្រូវរំលឹកឡើងវិញដើម្បីពិចារណារកហេតុ

ផលខុសនឹងត្រូវ ។

សូក្រាត

SOCRATE

៤៦៩-៣៩៩ មុន គ. វ

សូក្រាតជាទស្សនវិទូដ៏ល្បីល្បាញ ខ្មែរខ្មោចនិពន្ធពេញពិភពលោក។ សូក្រាតជាបិតានៃទស្សនវិជ្ជា ។ សូក្រាតកើតនៅឆ្នាំ ៤៦៩ មុន គ. សជិតក្រុងអាតែននៃប្រទេសក្រិចគឺកើតនៅក្រោយសង្គ្រាមនៅ សាឡាមីន ១០ឆ្នាំ ។ បិតាលោកឈ្មោះ សូប្រូនីស ជាជាងចំណាត់នៅក្រុងអាតែន មាតាឈ្មោះ ហ្វេណាប៉ែត ជាធូបជួយសង្គ្រោះជីវិតមនុស្សមិនរើសមុខ ។ ដូច្នេះហើយបានសូក្រាតតែងនិយាយថា : «ម្តាយខ្ញុំជាធូបសំរាលកូន ឯខ្ញុំជាធូបសំរាយគំនិត»។

តាមឯកសាររបស់អារីស្តូ បានបញ្ជាក់ថា សូក្រាតមានភរិយាឈ្មោះ សង់ទីប និងកូន៣នាក់ ។ កូនរបស់សូក្រាតជាជនសាមញ្ញ ខាងផ្លូវបញ្ញា និងគំនិត គ្មានទេពកោសល្យដូចជាឪពុកឡើយ ។ សូក្រាតជាយុវជនដ៏ឆ្លើមឯកម្នាក់ គាត់ធ្លាប់ចូលប្រយុទ្ធក្នុងឋានៈជាទាហាននៃកងពលថ្មើរជើង នៅសមរភូមិជាច្រើនដូចជា : នៅស្រុកសាមូស- នៅទីប្លូដេ - នៅដេលីយ៉ុង... ជាដើម ។

សូក្រាតមានវិធីបង្រៀនពីរយ៉ាងគឺ : សិល្បៈបង្កើតគំនិតនិងការចំអក ។

សូត្រាតប្រើវិធីបង្កើតគំនិត ចំពោះមនុស្សសាមញ្ញដែលមិនចេះអ្នកអាងកើយ ដឹងថាខ្លួនគ្មានចេះអ្វីសោះ ។ សូត្រាតប្រើវិធីចំអក ចំពោះពួកសូហ្វិស (ពួក ទស្សនវិជ្ជាមួយក្រុមដែលប្រឆាំង និងទស្សនវិជ្ជារបស់សូត្រាត) ដែលជាអ្នក អ្នកអាងមានជំនឿថា ខ្លួនមានចំណេះសកល ។ ឃ្លាចំបងរបស់សូត្រាតស្តីពី ទស្សនវិជ្ជាគឺ «ខ្ញុំដឹងតែមួយមុខតត់តិ គ្មានចេះអ្វីសោះ » ។

សូត្រាតជាមនុស្សស្រាលាញ់យុត្តិធម៌ គាត់ការពារយុត្តិធម៌ ។ សូត្រាតត្រូវជាប់ពិរុទ្ធពិបទប្រមាថមើលងាយសាសនានៅឆ្នាំ ៣៩៩ ។ គាត់ត្រូវ តុលាការិនិច្ឆ័យទោសប្រហារជីវិត ។ ក្នុងរយៈ ៣០ ថ្ងៃក្នុងពន្ធនាគារ សូត្រាត គ្មានទុក្ខព្រួយឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញគាត់គិតតែប្រែប្រួលអោយម្ចាស់ អោយម្ចាស់ទៅ លើទស្សនវិជ្ជា ។ ពេលប្រហារជីវិតសូត្រាតបានជ្រើសរើសទស្សនវិជ្ជាដឹកថ្នាំបំពុល សំលាប់ខ្លួនជាជាងអោយគេព្យួរក ។ ប្រជាជនទាំងអស់នៅក្រុងអាថែននិង លិស្សរបស់គាត់ បានថ្កល់ទោសចំពោះតុលាការក្រុងអាថែន ដែលបានកាត់ក្តី ចំពោះរូបសូត្រាតដោយអយុត្តិធម៌ ។

ទស្សនវិជ្ជារបស់សូត្រាត ✓

ទស្សនវិជ្ជារបស់សូត្រាតច្រើនអប្បិបែប លិស្សវិជ្ជា :

- ត្រូវយល់ពីដំណើរប្រព្រឹត្តទៅនៃធម្មជាតិ
- ត្រូវយល់អ្វីដែលនៅជិតយើង មុននឹងយល់អ្វីដែលឆ្ងាយពីយើង
- ត្រូវស្គាល់ខ្លួនឯងដោយខ្លួនឯង

- ត្រូវដុសខាត់ព្រលឹងអោយបានប្រសើរជាងដុសខាត់សិរិះ ។

- ត្រូវនិយមប្រើពាក្យថា « ខ្ញុំមិនចេះអ្វីសោះ » ។

- ត្រូវជជែកគ្នាដើម្បីរកការពិតព្រោះការជជែកជាវិធីបង្កើតគំនិត។

លទ្ធផលដែលល្អជាលទ្ធផលដែលបានទទួលការរិះគន់រួចហើយ ។

- សូត្រាតពោថា : ពុំមានណាម្នាក់ កាចដោយចេតនាទេ ។ មនុស្សម្នាក់ៗសុទ្ធតែមានបំណងល្អ តែបើប្រែជាអាក្រក់វិញគឺ ពិតជាមានបុព្វហេតុដូចជា បុព្វហេតុផ្ទាល់ខ្លួនឬក្រៅខ្លួន ។ តែចំពោះបាតុក្កង វិញយល់ថា មនុស្សកើតមកមានអកប្បកិរិយាខុសៗគ្នា ខ្លះល្អ ខ្លះអាក្រក់ ខ្លះស្អាត ខ្លះកាច តាមនិស្ស័យធម្មជាតិ ។

- ក្នុងតំលៃសីលធម៌សូត្រាតចេញមុខប្រឆាំងនឹងពួកសូហ្គិស ដែលចូលចិត្តយកពាក្យសំដី ទៅប្តូរផ្លូវខុស ហើយធ្វើអកប្បកិរិយាដូចជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ។

សូត្រាតជាមនុស្សថ្មី ចម្លែកដែលបានក្លាយជាទស្សនវិទូគំរូមួយរូបសំរាប់ជំនាន់ក្រោយ ។ គេតែងនិយាយថា « សូត្រាតជាបុរសនៃក្រុងអាតែនដែលមានរូបអាក្រក់ ហើយល្អជាងគេបំផុត » ។

ដេម៉ូក្រីត

DÉMOCRIT

៤៦០-៣៧០ មុន គ.ស

ដេម៉ូក្រីត ជាមនុស្សទីទួរ រូបឆាតុនិយមក្រិចបូរណ៍ដ៏ល្បីមួយរូបគាត់
ស្ថិតនៅក្នុងវណ្ណៈនៃស្រទាប់ម្ចាស់ទាសករប្រជាធិបតេយ្យ ។ គាត់ជាអ្នកចង់តែ
ប្រែសង្គម ដោយបើកសិទ្ធិសេរីភាពអោយប្រជាពលករ ។

+ផ្នែកកំរិតឫចម៍

ដេម៉ូក្រីតជាអ្នកមានកំរិតវប្បធម៌ខ្ពស់ផ្នែកអកុរសាស្ត្រ គាត់ជាអ្នក
ស្រាវជ្រាវមនុស្សវិជ្ជា ឧត្តនិយម-គណិតវិទ្យា-រូបវិទ្យា-ជីវវិទ្យា និង សិល្ប៍
វិជ្ជា ។ គាត់ជាមនុស្សឈ្នួលសរៃ អាចសំរបសំរួលរចនាគារបានគ្រប់យ៉ាង ។
លេនីន ឬ អង់ហ្គែលក្តី បានចាត់ទុកដេម៉ូក្រីតជាមនុស្សសព្វវចនានុក្រម ព្រោះ
គាត់ចេះសព្វមុខវិជ្ជា ។

+ឧស្សនវិជ្ជារបស់ដេម៉ូក្រីត

ដេម៉ូក្រីតយល់ថា : ក្នុងពិភពលោកភាវៈ កើតពីវត្ថុធាតុអ្វីម្យ៉ាងល្អិត
បំបែកពុំបាន មិនប្រែប្រួលនិងស្ថិតស្ថេរហួត ។ គាត់បានអោយឈ្មោះថា
« អាតូម » ហើយបង្កើតបានជាទ្រឹស្តីអាតូមនិយម ។ អាតូមបង្កើតអោយមាន :

ភ្លៀង- ខ្យល់- ព្យុះ - កំដៅ - ត្រជាក់ - គ្លិន និង អ្វីៗទាំងអស់រហូតដល់ព្រះ
អាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ឯព្រលឹងក៏កើតពីអាត្មាមដែរ ។ អាត្មាមជាប្រភពនៃពុទ្ធិសព្វ
យ៉ាង ។

- ភពដែលមានជីវិតរស់នៅបាន គឺមកពីភពនេះមានអង្គធាតុម្យ៉ាងគឺ
អង្គធាតុសរីរាង្គ ឯភពដែលមិនទាន់មានជីវិតគឺមកពីគ្មានធាតុសរីរាង្គ ។ ការ
កើតនេះមកពីចលនានៃអាត្មាមដែលជះឥទ្ធិពលលើគ្នា ។

- ចំពោះបញ្ហាព្រលឹង : ជាបញ្ហាធម្មជាតិ គ្មានកំលាំងអទិទេព ឬ អាថ៌
កំបាំងណាមកបង្កើតទេ គឺ វាកើតពីការគូបផ្សំនៃអាត្មាម ។ ញ្ញាណគ្មានកំលាំង
អភិធម្មជាតិបង្កើតទេ ។ រូបកាយកើតហើយទើបញ្ញា កើតក្រោយ ។ ពេល
រាងកាយបែកខ្ចេតអាត្មាមក៏បែកខ្ចាយ ញ្ញាណឬប្រលឹងក៏អស់ទៅដែរ ។

ដេម៉ូត្រីតចែកពុទ្ធិជាពីរបែប : ពុទ្ធិងព្រឹតនិងពុទ្ធិពិត ។

- ពុទ្ធិងព្រឹត : ជាពុទ្ធិចាប់ផ្តើមដឹងពីឥន្ទ្រិយារម្មណ៍គឺដឹងដោយសារ
អង្គវិញ្ញាណ

- ពុទ្ធិពិត : ជាពុទ្ធិវិចារ (ការពិចារណា)

ដេម៉ូត្រីតជាមនុស្ស សុខិដ្ឋិនិយម គាត់និយមថា :

- មនុស្សត្រូវចេះសប្បាយ និង ស្វែងរកការសប្បាយ ។

- សុខចិត្តអោយមានសំលាញ់តិច មិត្តសំលាញ់ដែលកើតដោយសារ

ការជ្រើសរើសដោយម៉ក់ចត់ហើយត្រូវរើសអ្នកណាដែលមានគំនិតដូចអ្នកដែរ ។

- ត្រូវចៀសវាងជំលោះគ្រប់បែបយ៉ាង ពិសេសជាមួយអ្នកនៅក្បែរខ្លួនយើង ។

- ត្រូវគោរពរង្វាក់៣ (មតិស្រប មតិផ្ទុយ មតិសំយោគ) ដែលជាច្បាប់ក៏ជំទ្រទ្រង់ដំណើរពិភពលោក ។

- ដើម្បីត្រីត ជាអ្នករូបធាតុនិយម តែមិនទាន់ដាច់ខាតគាត់នៅមានទស្សនៈជឿរលើនក្នុងការវិភាគដំណើរប្រវត្តិសាស្ត្រសង្គម ។

ប្លាតុង
PLATON
 ៤២៨ - ៣៤៧ មុន គ. ស

✓ ប្លាតុងជាសិស្សជំនិករបស់សូក្រាត់ ។ ប្លាតុងកើតនៅអាតែន Athène ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះថាលោកកើតនៅអេហ្ស៊ីន (Egine) ✓ ឪពុកលោកជាម្ចាស់ទាសករនៅអេហ្ស៊ីន ដែលមានឈ្មោះថា អារីស្តុង Ariston ក្នុងត្រកូលព្រះរាជវង្សក្រូដ្រ (Codre) នៅអាតែន ។ ម្តាយឈ្មោះ បេរីស៊ីយ៉ូន ដែលកើតក្នុងគ្រួសារអភិជន ។ ម្តាយលោកជាប់ត្រកូលជាអ្នកច្បាប់សូឡុង ។ ប្លាតុងកើតក្នុងគ្រួសារ អភិជនដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ គាត់មិនដែលវាយឬកម្មមើលងាយអ្នកមានសមត្ថភាពទាបជាងគាត់ទេ ។ តាមការស្រាវជ្រាវ គេដឹងថា ប្លាតុងមានត្រូវពានាក់ឈ្មោះ ក្រទីល - អេរ៉ាគ្លីត - និងសូក្រាត់ ។ ប្លាតុងជាអត្តពលករដ៏ចំណានអង់អាចល្បីល្បាញក្នុងសម័យនោះផង ។

ប្លាតុងចូលចិត្តធ្វើដំណើរនិងធ្វើនយោបាយ ព្រមទាំងជាអ្នកធ្វើមតិវិចារបង្កើតសភានៅឆ្នាំ ៣៨៧ - មុន គ. ស ។ ប្លាតុងនិយមប្រើវិធីបង្កើតគំនិតនិងវិធីចំអក ដូចសូក្រាត់ដែរ ។ ក្រោយពេលសូក្រាត់ស្លាប់ទៅ តុលាការក្រុងអាតែនមានបំណងចង់ប្រហារជីវិតប្លាតុងទៀត ទើបប្លាតុងរត់ភៀសខ្លួន -

ចេញពីក្រុងអាតែន ។ ដំណើរផ្សេងប្រេងរបស់បាតុក្កនៅភូមិភាគខាងជើងនៃ
ប្រទេសអាហ្វ្រិក បាតុក្កបានជួបជាមួយនឹងទស្សនវិទូជាច្រើន ជាហេតុញ្ជាតែ
គាត់អោយគាត់តែពង្រីកពុទ្ធិបានថ្មីៗថែមទៀត ហើយប្រែក្លាយ ។ ខ្មែរពីរិត
របស់បាតុក្កក៏កំសត់មិនខុសពីសូត្រាតជាទ្រព្យនៃដែរ ។ បាតុក្កត្រូវស្តេចមីនីស៍
នៃទីក្រុងស៊ីរ៉ាគូស ចាប់ដាក់គុកងងឹតដោយអយុត្តិធម៌ ។ ដោយសារបាន
ជំនួយឧត្តមុតិសិល្បរបស់គាត់ បាតុក្កក៏បានវិលត្រឡប់មកទីក្រុងអាតែនវិញ
នៅឆ្នាំនាឆ្នាំ ៣៨៧ ម.ស. ។ ដោយសារគាត់មានបេតកប្រចាំត្រកូល
និងមានជំនួយខ្លះពីសិល្បឈ្មោះ អានីស៊ីស ទោះជា បាតុក្កបានសំរេចចិត្ត
បើកសាលាព្រឹទ្ធសភារបស់លោកបាតុក្ក ។ គេសង្កេតឃើញមានស្ត្រីជាច្រើន
បានចូលរួមសិក្សាដូចរបស់ដែរ ។ ក្នុងសាលានោះមានការបើកគំរើងនិង
ផ្តល់សិទ្ធិអោយស្ត្រីភេទ ។ បាតុក្កគឺជាមនុស្សមួយដែលបានអោយសិល្ប
បើសមភាពនៃភេទ ។ ទោះជាគាត់ជាពាក្យរិក្សមួយដ៏ធំ នៃចំនិតមនុស្សកាល
ជំនាន់នោះ ។ បាតុក្កនិយាយថា « ស្ត្រីជាពាក្យរបស់មនុស្ស ហើយជាម្ចាស់
របស់ពិភពលោកទាំងមូល . . . ប្រសិនបើគេមិនអោយសិទ្ធិសេរីភាពហើយបើ
មិនផ្តល់វិជ្ជាទាំងពួងដល់ស្ត្រីទេ គាត់គឺជាពាក្យអកត្តញ្ញមួយយ៉ាងធំ . . .
នរណាដែលប្រមាថស្ត្រីភេទអ្នកនោះពិតជាបោកបោងដោយអ្វីៗទាំងអស់ ដែលកើត
មានលើផែនដីនេះ ។

ទស្សនវិជ្ជារបស់បាតុក្ក ✓

ក្នុងទស្សនវិជ្ជារបស់លោក លោកបានបង្កើត ។

- ទ្រឹស្តីអំពីតម្លៃយុទ្ធសាស្ត្រនិងទ្រឹស្តីអំពីមនោរម្យ តែគាត់ពុំបានផ្តាច់តម្លៃយុទ្ធសាស្ត្រចេញពីមនោរម្យទេ ។

- ទ្រឹស្តីអនុស្សាវរនោះគឺការរំលឹកឡើងវិញដែលយើងបានធ្វើរួចហើយ ដើម្បីវិនិច្ឆ័យថា : អំពើណាជាអំពើល្អ អំពើណាជាអំពើអាក្រក់ ។

- ទ្រឹស្តីអំពីអមតៈភាពនៃព្រលឹង ។

- ទស្សនៈវិធីមួយតិបដិសំយោគ ដើម្បីជជែកឆ្លើយឆ្លងគ្នាស្វែងរកពុទ្ធិតាមទ្រឹស្តីអនុស្សាវរនោះ បាត់បង់យល់ថា បុគ្គលជាការផ្សំរវាងសរីរៈតួបផ្សំនឹងព្រលឹង សរីរៈជាសំខេត្តធាតុ (ទឹក- ដី- ភ្លើង- ខ្យល់) ឯព្រលឹងជាសូល ។

បាត់បង់យល់ថា ការសិក្សាទស្សនវិជ្ជាជាការធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅរកសច្ចៈ ។ វិជ្ជាចរិយាសាស្ត្ររបស់បាត់បង់តែងអោយគឺលែងទៅលើគុណធម៌ ។ បាត់បង់ចង់អោយសង្គមមានយុត្តិធម៌និងសមភាពរវាងគ្នានឹងគ្នា) ស្នាដៃរបស់គាត់គឺ « សាធារណរដ្ឋ » ដែលមានវត្តខ្លះចែងថា : ត្រូវក្លាហានជានិច្ចនៅចំពោះមុខសត្រូវរបស់ខ្លួន ។ ត្រូវរក្សាទឹកមុខអោយបានធម្មតា នៅពេលកើតមាន ឬជួបឧបសគ្គទាំងឡាយទូទៅ ។

- ត្រូវជំនះដឹងមហិច្ឆតារបស់ខ្លួនឯង ពោលគឺកុំលោភលន់ ។

- ត្រូវកុំខឹងច្រើនព្រោះការខឹងជាមាតិកាសំរាប់ធ្វើអោយយើងធ្លាក់ចូលក្នុងភាពកំណាច ។

ទ្រឹស្តីគំនិតរបស់ប្លាតូ

ពុទ្ធសច្ចៈ ទាំងអស់បង្កើតឡើងវិញនូវសារជ័ន នៃគំនិតដែលជាគំរូ ងាយយល់នៃគ្រប់ទំនាក់ទំនងខាងមធ្យម : អំពីការប្រៀបធៀបមានរបស់ពីរយែរ និងមានរបស់ប្រាកដដែល កូនជាងពីរយែរ និងមានចូលដែលធំជាងពីរយែរ ខ្ញុំ សន្និដ្ឋានថា គំនិត « ទំហំ » ត្រាន់តែជាគំនិតធៀបប៉ុណ្ណោះ ។ តើបានគំនិត « ទំហំ » នេះមកពីណា ? បញ្ចប់ពោលថា « គំនិត » « ទំហំ » នេះមិនមែនស្ថិត នៅក្នុងពិភពវេទយិតទេ តែវាត្រាន់តែមានអត្ថិភាពក្នុងគំនិតប៉ុណ្ណោះ ។

Paul ធំជាង Pierre ធំជាង Jaques

អារីស្តូត

ARISTOTE

៣៨៤ - ៣២២ មុន គ. ស

អារីស្តូតជាជនជាតិក្រិច កើតនៅស្តាហ្គេរ៉ា (Stagire)

ក្នុងទីរួមខេត្តកាល់ស៊ីឌីច Chalcidique ដែលលស្ថិតនៅលើ
មាត់សមុទ្រអេហ្សៀ Egée ជិតប្រទេសម៉ាសេដន Macédoine ។ ឪពុករបស់
លោកឈ្មោះនីកូម៉ាក ។ លោកជាគ្រូពេទ្យឯកទេសព្យាបាលជំងឺរបស់ព្រះបាទ
អាមីនតាសទី២ ដែលសោយរាជ្យនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រ ម៉ាសេដន ។
អាមីនតាសជាព្រះរាជបិតារបស់ព្រះចៅហ្វីលីពី ។ អារីស្តូតបានក្លាយជា
ក្លាយជាគ្រូបង្រៀននិងជាទីប្រឹក្សាផ្ទាល់ជាទីគោរពស្រឡាញ់នៃកុមារអាឡិច
ហ្សង់ ជាកូនស្តេចហ្វីលីពី ។

អារីស្តូតបានប្រើអំណាចតាមរយៈស្តេច ដោយចេញបញ្ជាដល់អ្នក
នេសាទ ព្រានប្រមាញ់អោយចាប់យកសត្វនីមួយៗ មកធ្វើតំរូវដើម្បីអារីស្តូត
រៀបចំសព្វវិជ្ជា ព្រោះមានសត្វច្រើនណាស់ដែលគេស្គាល់ឈ្មោះមិនអស់ ។

នៅឆ្នាំ ៣៣៥ អារីស្តូតបានបង្កើតវិទ្យាល័យមួយនៅក្រុងអាថែន
ក្សែរិហារ អាប៊ូឡូស៊ីសេអ៊ុលដែលគេទំលាប់ហៅ លីសេអ៊ុមបារាំងហៅថា-

លីសេ (Lycée) ។ វិធីបង្រៀននៅក្នុងវិទ្យាល័យនេះមានលក្ខណៈផ្សេងៗពី
វិទ្យាល័យដទៃទៀត ដោយមានការរៀបចំអោយគ្រូបង្រៀនសិស្សនៅក្រៅថ្នាក់
ច្រើនជាងនៅក្នុងថ្នាក់គឺដើរមណ្ឌលបង្រៀនបណ្តើរ ទស្សននិយមការសិក្សា
ដោយមធ្យោបាយដើរលេងបែបនេះហៅថា « បើប៉ាតូស » ប្រែជា
« កំសាន្តសិក្សា »

ទស្សនវិជ្ជាបង្គោលអារីស្ទូត

ដោយលោកអារីស្ទូជាសាវ័ករបស់ប្តាតុងគោលគំនិតសំខាន់ៗខ្លះ
ក្នុងទស្សនវិជ្ជាទាក់ទងនឹងប្តាតុង ដូចជា៖ ទ្រឹស្តីអំពីឥទ្ធិឫស្សីភពឆ្ពោះទៅរក
មនោភព ស្វែងរកកុសល ។ ទស្សនវិជ្ជាបែបនេះ ត្រូវអារីស្ទូចហៅថា : ទស្សន
វិជ្ជាអស្សិរូប ។

ប្តាតុងយល់ថា : គំនិតខ្ពង់ខ្ពស់ស្ថិតនៅដាក់ចេញពីឥទ្ធិឫស្សីភព
ក៏ចាប់ផ្តើមពីឥទ្ធិឫស្សីភព ។ ចំណែកអារីស្ទូចយល់ប្លែកពីប្តាតុងបន្តិច ដោយអះ
អាងថា មនោភពក៏ស្ថិតនៅក្នុងឥទ្ធិឫស្សីភពដែរ ។ មានន័យថា : នៅក្នុងភាវៈ
មួយគេអាចបំបែកគំនិតពីរយ៉ាង

- គំនិតទាំងឡាយ ដែលទាក់ទងទៅនឹងឥទ្ធិឫស្សី
- គំនិតទាំងឡាយដែលទាក់ទងទៅនឹងមនោ

ប៉ុន្តែឥទ្ធិឫស្សីនិងមនោស្ថិតនៅរួមគ្នា : គ្រាន់តែគំនិតមួយបង្ហាញអ្វី
ដែលយើងឃើញពេលបច្ចុប្បន្ននិងគំនិតមួយទៀតមានទំនោរទៅរកអនាគត ។
អារីស្ទូតបានលើកកស្ទួយមកបញ្ជាក់ដូចជាគ្រាប់ផ្លែឈើនឹងទៅជារុក្ខជាតិ-

នៅពេលអនាគតមនុស្សកំពុងដេកនឹងភ្នាក់ពេលខាងមុខ ។

អារិស្វតមានទស្សនៈថា «រូបធាតុជាបុព្វហេតុបង្កើតភាវៈផ្សេងៗ គាត់បានបង្កើតទ្រីស្តីអំពី «រូប» និង «រាង» ។ រូបជាសូលដែលបង្កើតភាវៈ ឯរាងជាទំរង់ខាងក្រៅជាហេតុបញ្ចប់និងជាបំណងចុងក្រោយរបស់មនុស្ស ។ រាងនេះហើយជាអទិទេពតំណាងកុសលនិងសាភ័ណ ។»

គាត់បានបង្កើតទ្រីស្តីមួយទៀតហៅថា : ត្រីវាទនិយម ដែលមាន ប្រយោគ ៣គឺ ÷

- មនុស្សទាំងអស់ត្រូវតែស្លាប់ «ប្រយោគច្បង»
- សូត្រាតជាមនុស្ស «ប្រយោគរង»

ដូចនេះសូត្រាតត្រូវតែស្លាប់ យោបល់

គោលបំណងរបស់អារិស្វតដែលបង្កើតទ្រីស្តីត្រឹមវាទនិយមនេះ គឺ ចង់រក្សាឈ្មោះសូត្រាតអោយស្ថិតនៅក្នុងភាពអមតៈ ព្រោះអារិស្វតបានជ្រើស រើសយកឈ្មោះសូត្រាតជារូបធាតុដើម និងជាប្រធាននៃទ្រីស្តីនេះ ។ គាត់មាន បំណងមិនចង់អោយសាវ័កទាំងឡាយដែលនៅជាប់ជំពាក់ផ្លូវមនោសញ្ចេតនា ជាមួយសូត្រាត ស្តាយស្រណោះសូត្រាតខ្លាំងពេក ព្រោះមនុស្សម្នាក់ៗមិនអាច ចៀសផុតពិសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ ។ ត្រានតែមួយស្លាប់គ្មានន័យ មួយស្លាប់ ក្នុងកិត្តិយស ។ ចំណែកសូត្រាតស្លាប់ក្នុងកិត្តិយសល្បីល្បាញ ។

សីលធម៌របស់អារិស្វត

- សីលធម៌របស់អារិស្វតជាកុណាធម៌ផ្លូវកណ្តាលគឺ
- កុំក្លាហានពេក តែកុំកំសាគពេក ។
- កុំចង់បានពេក តែមិនត្រូវមិនរីវល់សោះនោះទេ ។
- កុំភ្លេចប្រយោជន៍ខ្លួន តែមិនត្រូវតាំងចិត្តជាអត្តទត្ថបុគ្គលទេ ។

• - សីលធម៌របស់រដ្ឋចៀសវាងដាច់ខាត មិនប្រើអំណាចបង្ខិតបង្ខំ
នូវអ្វីដែលពលរដ្ឋ មិនពេញចិត្តនោះទេ ។

- កើតមកជាមនុស្សត្រូវចេះធ្វើនិយោបាយ មិនចេះគឺសត្វ ។

- ត្រូវស្រាវជ្រាវមនុស្សជាតិ គាំទ្រអ្នកចេះដឹង ដែលចាត់ទុកជា
បណ្ឌិត ទោះបីមានកំហុសម្តេចម្នា ច្បាប់រដ្ឋត្រូវចៀសវាងការប្រហារជីវិត
មនុស្ស ។ អារិស្វតរំលឹកពីអនុស្សាវរីយ៍ ជួរចង់ពេលប្រហារជីវិតសូត្រាត ។
អារិស្វតជាទស្សនវិទូមួយរូបមានកិត្តិនាមល្បីល្បាញណាស់ សូម្បីពួកក្នុងដែល
ជាគ្រូក៏វិនិច្ឆ័យថា : អារិស្វតជាទស្សនវិទូរបស់សច្ចធម៌ ។

សមណៈកោស្ត្រប

៦២៤ - ៥៤៣ មុន គ. ស

គេតែងនាំគ្នាពោលថា ព្រះពុទ្ធជាទស្សនវិជ្ជ ។ តាមការពិតព្រះពុទ្ធសមណៈគោត្តមមិនត្រឹមតែជាទស្សនវិទូទេ ថែមទាំងព្រះអង្គជាសព្វញ្ញជន គឺជាអ្នកត្រាស់ដឹងសព្វបែបយ៉ាងឥតចន្លោះគេពុំទាន់ឃើញមានអ្នកប្រាជ្ញា ក្នុងលោកណាដែលអាត្រាស់ដឹងស្មើនឹងព្រះពុទ្ធឡើយ ។ ដូច្នេះហើយបានជាលទ្ធិនៃពុទ្ធសាសនា មានអាយុយូរអង្វែងឆ្នាំខាងសច្ចភាពមុនគេ ។

តើទស្សនវិជ្ជារបស់ព្រះអង្គមានឥទ្ធិពលនិងមានសច្ចភាពយ៉ាងដូចម្តេច ?

ទស្សនវិជ្ជារបស់ព្រះពុទ្ធ

ព្រះពុទ្ធជាមនុស្សសាមញ្ញរស់នៅក្នុងសង្គមស្គាល់នូវជីវភាពពិតរបស់មនុស្សលោក ។ លោកបានបន្សល់ទុកនូវទ្រឹស្តីនិងទស្សនៈជាច្រើនសំរាប់អោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយពិចារណាដើម្បីស្វែងរកសុខៈក្នុងជីវិត ។

ទស្សនវិជ្ជាក្នុងពុទ្ធសាសនា ចែកជាទស្សនៈ ៣យ៉ាងគឺ :

- ទស្សនៈ អរិយសច្ច, ទស្សនៈកម្មផល, ទស្សនៈបដិច្ចៈសមប្បាទ

៣) . ទ្រឹស្តីបទសមមូល

ទ្រឹស្តីនេះបញ្ជាក់ថា « បើនេះមាននោះក៏មាន » « បើនេះរលត់នោះក៏រលត់ » ។ ដូចនេះពុំមានភារៈណាកើតឡើងដាច់តែឯង ដោយគ្មានហេតុបង្កើតទាក់ទងគ្នានោះទេ ។ ទ្រឹស្តីនេះសង្កត់ធ្ងន់លើ « អវិជ្ជា » កាលណាមានអវិជ្ជាអាចនាំទៅដល់មរណៈ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ព្យាយាមធ្វើសមាធិកម្មក្នុងព្រៃរហោស្ថានមិនគិតពីកាយពលទ្រុឌទ្រោម ដើម្បីពិចារណារកឫសគល់នៃបាតុភូតសង្គមនឹងពិសេចក្តីសុខ ទុក្ខរបស់មនុស្សសត្វព្រះអង្គបានស្វែងរកប្រភពនៃទុក្ខឃើញ ហើយបានបង្កើតជាទ្រឹស្តីនិងពុទ្ធនូវាទ ប្រៀបប្រដៅយើងថា :

- អ្នកទាំងឡាយចូរកាត់ផ្តាច់នូវគ្រឿងស្រវឹងក្នុងលោកនេះហើយត្រូវបន្ថែមបង់អោយដាច់ស្រឡះពីសេចក្តីសោកនោះទើបអាចដោះខ្លួន អោយរួចចាកសង្សារជាគ្រឿងអស់ទៅនៃសេចក្តី ទាំងពួងបាន ។

- របស់ទាំងអស់ ទាំងពួងនៅលើលោកនេះសុទ្ធតែអំនួតកាលទាំងអស់

- កាលណាមនុស្សធ្វើអំពើអាក្រក់ ឈ្មោះថា មនុស្សនោះបង្កាត់ភ្លើងនរកហើយត្រូវឆេះខ្លួនដោយភ្លើងរបស់ខ្លួនឯង ។

- គ្មានសត្រូវណាខ្លាំងពូកែជាងរោគទេ ?

- គ្មានរោគណាខ្លាំងពូកែជាងការស្រេកឃ្លាន

- បុគ្គលឥតទីពឹងពាក់តែងនៅជាទុក្ខ ។

នៅពេលព្រះអង្គជិតចូលបរិតាន្តព្រះអង្គផ្ដេផ្ដាំភិក្ខុទាំងឡាយថាៈ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥលូវនេះគាថាភត់ប្រាប់អ្នកថា អ្វីដែលកើតឡើងហើយមាន
ហើយផ្ដុំផ្គុំហើយ តែងមានធម៌ភពរលត់ជាធម្មតា អ្នកទាំងឡាយចូរញ៉ាំង
ប្រយោជន៍អោយសំរេចដោយកិរិយាមិនឆ្ងល់ប្រហែសចុះ » ។

ខុងធី

៩៥១-៤៧៩ មុន គ. វ

ខុងធីជាមហាអស្សនវិទូពិនិយ័តនិយមន្ត្រីល្បីល្បាញមានកិត្តិយសលើនិងសូត្រាតនៅប្រទេសក្រិច ។

តាមពិតលោកឈ្មោះ ជី ត្រកូលស្ថិតនៅសម្ព័ន្ធល្អ ។ ត្រកូលរាជវង្សរបស់ពោកជាអភិជន ហើយបើតាមការស្រាវជ្រាវវង្សត្រកូលនេះមានពូជចាត់មកពីរាជវង្ស « ចាង » ដែលជាសន្តតិវង្សមួយគ្របគ្រងប្រទេសចិនសម័យរដ្ឋកាលចូវ ។ ដោយសារសង្គ្រាមវាយលុកពីក្នុងសម្ព័ន្ធ « ចូវ » ស្ថិតនៅបាយ័ត ទន្លេលឿងរាជវង្សចាង ក៏ត្រូវរលាយបាត់បង់ក្នុងសង្គ្រាម ។ ឯសមាជិកគ្រួសារដែលរួចពីស្លាប់ក៏បន្តខ្លួន ក្នុងក្រុលសម្ព័ន្ធ « លូ » ។

ភំណើតខុងធី

ខុងធីកើតនៅឆ្នាំ ៥៥១ មុន . គ. វ ក្នុងទីតាំងត្រកូលរាជវង្សនៃស្រុកចាន់តុង ក្បែរវាលពិឃាតរបស់ពោកពោលនៃសន្តតិវង្សលូ ។ មុនពេលចាប់កំនើតនិងថ្ងៃកើតរបស់ខុងធីមានអព្វធម៌ច្រើនណាស់ក្នុងសម័យនោះ : ពុះភ្លើង រន្ទះ រញ្ជួយភ្នំ ។ ខុងធីក៏ប្រាថ្នាចុកតាំងពីអាយុឆ្នាំបីបី ហើយមានចិត្តសម្រេចចិត្ត ចាំបំបែកតែចាត់វង្សក្នុងទីមហាគ្រប់ ។ ពុះបាន-

អាច ២០ឆ្នាំ គាត់បានរៀបការជាមួយស្រីជាតិម៉ុងហ្គោលម្នាក់ដែលមាន
កូនប្រុសឈ្មោះលី ។ ដោយការខិតខំសិក្សាស្រាវជ្រាវខ្មែរបានក្លាយជាគ្រូម្នាក់
ដែលចេះដឹងសព្វមុខវិជ្ជា ពិសេសខាងវិជ្ជាពេទ្យ ខ្មែរ ចេះទស្សន៍ទាយ ខ្មែរជា
អ្នកបង្ហាត់អោយប្រជាជនចិនចេះសែនព្រេន ដូនតាតាមលក្ខណៈថ្មី ខ្មែរក្លាយ
ជាអាចារ្យពេលអពាហ៍ពិពាហ៍ ឬ ក្នុងពិធីបុណ្យផ្សេងៗ ។ កិត្តិនាមខ្មែរល្បី
ល្បាញពេញស្រុកចាន់ស៊ី ហើយពេលនោះ ទស្សនវិជ្ជារបស់ខ្មែរ ក៏ចាប់រីកដុះ
ផាលគេនាំគ្នាប្រសិទ្ធិនាមអោយគាត់ថា : «ជួរ» ប្រែថា បណ្ឌិត ចាប់ពីពេល
នោះមក នៅអាយុ៤៩ឆ្នាំ ខ្មែរត្រូវបានមហាក្សត្រ តែងតាំងធ្វើជាសេនាបតីធំ
ម្នាក់ក្នុងរាំង ។ ខ្មែរបានផ្សព្វផ្សាយទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់គ្រប់ទិសទីពាសពេញ
ប្រទេសចិន ក្នុងបំណងអោយប្រជាជនចិនស្គាល់ យល់នូវតំលៃរបស់ខ្លួន និង
ចង់ប្រែតែត្រូវមហាក្សត្រ ល្ងង់ទាស់ ។ ដោយវិបត្តិនយោបាយខ្មែរបានភៀស
ខ្លួនពីស្រុកមួយទៅស្រុកមួយ អស់រយៈពេល១៣ឆ្នាំ ។ ខ្មែរបានវិលត្រលប់
ចូលស្រុកល្បីក្នុងជន្មាយុ៧០ឆ្នាំ ។ ខ្មែរបានផ្សព្វផ្សាយទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់អស់
រយៈ ១៣ឆ្នាំក្នុងស្រុកចិនទាំងមូល ព្រមទាំងបើកសាលាបង្រៀនដល់សាវ័ក
ទៀតផង ។ ខ្មែរមិនត្រាន់តែជាគ្រូបង្ហាត់ក្បួនខ្នាតផ្សេងៗប៉ុណ្ណោះទេ តែអទាំង
ជាអ្នកដឹកនាំប្រជាជនអោយអនុវត្តន៍នូវទំនៀមទំលាប់ សុទិដ្ឋិផ្នែកវប្បធម៌
សង្គមធម៌និងសាសនាថែមទៀត ។ ខ្មែរបានកែប្រែនូវទំនៀមទំលាប់ចាស់
អោយរីកចំរើនឡើងវិញ ។ គេសង្កេតឃើញប្រជាជនចិនចាប់ប្រើក្រដាស និង
ជក់ខ្មៅដុសថ្នាំសំរាប់សរសេរ និង ទំនៀមទំលាប់សែនផ្លូវដូនតារាល់ឆ្នាំ តាំងពី

សម័យខុងមក ។ គ្រោយពីផ្សេងៗទៀត ១៣ឆ្នាំ ខុងបានវិលត្រលប់ចូលមក
អាណាចក្រល្វិវិញ ក្នុងវ័យជរា ។ គាត់របស់បានឆ្លងក្នុងសំណាក់សាវ័ក ទាំង
ឡាយហើយធ្វើមរណកាលក្នុងឆ្នាំ ៤៧៩ មុន គ. ល. ។

ទស្សនវិជ្ជាខុងជឺ

ខុងជឺ បានចងក្រងគម្ពីរឈ្មោះហៅថា « ណវយី » ប្រែថាសិល្បៈ
ទាំង៦ ជាសិល្បៈសើ មានគោលដៅស្វែងរកនូវសេរីភាពក្នុងនយោបាយ និង
សេដ្ឋកិច្ច ។

ទស្សនវិជ្ជាទាំង ៦ របស់ខុងជឺគឺ:

១- គម្ពីរឈ្មោះឃី ចែងពីការផ្ទេរកម្មសិទ្ធិនិងផ្ទេរមកតត ។

២- គម្ពីរឈ្មោះចេ ជាកំណាព្យទិទានសំរាប់បំរើសោភ័ណ្ឌធម្មជាតិ

៣- គម្ពីរឈ្មោះលី ជាការប្រារព្ធធ្វើពិធីសែនព្រេនផ្សេងៗ

៤- គម្ពីរឈ្មោះឃ្មុ ចែងពីបទភ្លេង និងចំរៀងបណ្តែតអារម្មណ៍

៥- គម្ពីរឈ្មោះជូ ចែងពីប្រវត្តិសាស្ត្រនិងពង្សាវតារនៃប្រទេសចិន

៦- គម្ពីរឈ្មោះសាវ ឬ គម្ពីរនិទាយរដ្ឋ សរទរជួរជាប្រវត្តិសាស្ត្រជាក់
ស្តែងរបស់សន្តិវង្ស ។

ចំពោះគុណសម្បត្តិនៃទស្សនវិជ្ជា ខុងជឺបានអោយតំលៃទៅលើ
សប្បុរសធម៌- មនុស្សធម៌និងយុត្តិធម៌ ដូចមានទស្សនៈពោលថា :

- ធ្វើគុណទៅហើយ បើគេតបមកវិញចាត់ទុកដូចជារ៉ាំអានធ្វើគុណ

- ធ្វើគុណទៅហើយ បើបានផលអាក្រក់វិញត្រូវទទួលការពិសោធន៍
ដោយផែពីរ

- ខ្ញុំបានបង្កើតសិលេចមួយទៀតហៅថា « ជិន » ប្រែថា
« ស្រឡាញ់អ្នកដទៃ » ខ្ញុំមានបំណងអោយអ្នកសិក្សាស្រឡាញ់ផល
ប្រយោជន៍ និងជីវិតអ្នកដទៃ អោយដូចជាបស់ខ្លួនផងដែរគឺ ថា :

- អំពើណាមួយដែលអ្នកពុំចង់អោយគេធ្វើមកលើរូបអ្នកចូរអ្នកកុំធ្វើ
អំពើនេះទៅលើអ្នកដទៃ ។

- អំពើណាដែលអ្នកស្រឡាញ់ចង់បានអោយគេធ្វើមកលើរូបអ្នកចូរ
អ្នកធ្វើអំពើនោះទៅអ្នកដទៃជាមុនសិន ។

- អ្វីដែលអ្នកមិនសប្បាយចិត្តចំពោះអ្នកធំ ធ្វើមកលើរូបអ្នកចូរអ្នកកុំ
យកវាទៅអនុវត្តលើមនុស្សក្រោមបង្គាប់អ្នក ។

ខ្ញុំបានបន្សល់នូវសារឹក៦នាក់ ដែលគេហៅថា « ទេព្វាទាំង៦ »
របស់មជ្ឈិមណ្ឌល « ជួរ » គឺ :

- សារឹកមហាញាណទី១ឈ្មោះ : ស៊ីងសាន អ្នកទស្សនវិជ្ជាតំណាង
ខ្ញុំជី នៅសម័យក្រោយ ។

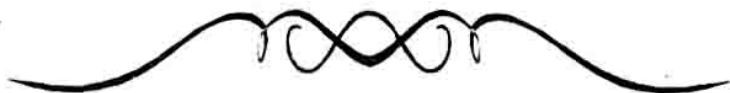
- សារឹកមហាញាណទី២ឈ្មោះ : សិ លូសុខចិត្តប្រឆាំងនឹងឥពុកជា-

មហាសេដ្ឋីដើម្បីសិស្សខ្មែរ ។

- សាវ័កមហាញាណទី៤ឈ្មោះ សី ម៉ានាវ មានកិត្តិនាមជាងគេហើយ
បានរួចជីវិតពីការបំបែកសំលាប់របស់បទបង្កើតដោយស្មារខ្មែរជួយសង្គ្រោះ ។

- សាវ័កមហាញាណទី៥ គង់យេនាងជាអ្នកប្រាជ្ញគម្ពីរី ។ គាត់ចេះពិធី
ការសែនព្រេន និង មានសិល្បៈចេះចាប់ទឹកមុខ ។

- សាវ័កមហាញាណទី៦ ឈ្មោះសួនឈិង ជាអ្នកទោសអស់ជីវិត
តែត្រូវបានខ្មែរជួយរំដោះជាផ្លូវនិងប្រស្នា ។

✚ ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ

សាសនាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ មានដើមកំណើតនៅប្រទេសស៊ីរី ។ ពេលនោះគេដឹងណាស់ថា : ព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះអាទិទេពទ្រង់មកចាប់កំណើតជាមនុស្សនៅឋានកណ្តាល ទ្រង់ប្រសូត្តិនៅភូមិ ប៉េត្លេម៉ិប ស្រុកយូដា ក្នុងរាជ្យស្តេច « ហេរ៉ុដ » ប្រទេសអ៊ីស្រាអែលបច្ចុប្បន្ន ។ គេបានថ្វាយព្រះនាមថា : « **ព្រះយេស៊ូ ឬ អេម៉ាណូអែល** » ដែលប្រែថា ព្រះអង្គទ្រង់គង់ « ជាមួយនឹងយើងខ្ញុំ » ។

នៅពេលពេញវ័យព្រះយេស៊ូបានយាងពីស្រុកមួយទៅស្រុកមួយ ដើម្បីអប់រំខ្លួនអោយមនុស្សគ្រប់រូបប្រព្រឹត្តតែអំពើល្អ ដើម្បីស្វែងរកឋានសួគ៌ ។ ព្រះអង្គបានជួយសង្គ្រោះដល់ជីវិតមនុស្សជាច្រើន ដូចជាសំដែងនូវអភិធម៌ប្រសប់មនុស្សដែលស្លាប់រង់ចាំឱ្យរស់ឡើងវិញ ។ ព្រះអង្គបានប្រសូត្តិជំងឺទាំងឡាយមាន : ឃ្លង់ - ថ្លង់ - ត - ខ្វាក់ខ្វិន រហូតដល់កំហែងខ្យល់ព្រះអោយស្ងប់ . . . ។ ព្រះយេស៊ូមានសិស្សជាច្រើន ។ ព្រះអង្គបានប្រសប់ឡាស់សា អោយរួចពីសេចក្តីស្លាប់ដោយសារតែមូលហេតុនេះហើយ បានជាពួកសង្ឃរាជមានការច្រណែននិន្ទា ហើយក៏បានចោទប្រកាន់មូលបង្គាប់

ព្រះយេស៊ូវហូតដល់ចប់ព្រះយេស៊ូវយកទៅឆ្កាងដើម្បីសំលាប់ ។ យេស៊ូវមាន
សិស្សជិតស្និទ្ធចំនួន១២នាក់ដែលហៅថា សាវ័កគឺឈ្មោះ ម៉ាថាយ - យ៉ូហាន
- ប៉ែត្រុស - យូដាស់ - ថូម៉ាស់ - យ៉ាកុប - ហ្វីលីព - បារទូល្លូម៉េ
- យូដាស់អ៊ីស្ការីយ៉ូត - យ៉ាកុប - សីម៉ូនអានទ្រេ ។

ក្នុងចំណោមសាវ័កទាំង១២នេះមានឈ្មោះយូដាស់ ២នាក់ យ៉ាកុប
២នាក់ ដែលដូចគ្នា តែឪពុកម្តាយទី១ ហើយក្នុងនោះមានសាវ័ករបស់
យេស៊ូវម្នាក់ ដែលក្បត់ព្រះអង្គគឺ យូដាស់អ៊ីស្ការីយ៉ូត ដែលនាំទាហានមកចាប់
ទ្រង់ដោយសារស្រលាញ់អំណាចនិងទឹកប្រាក់ ។

ឧបទ្វេនិជ្ជាមកសព្វព្រះយេស៊ូវ

ព្រះយេស៊ូវតែងតែប្រៀនប្រដៅទូន្មានដល់មនុស្សទាំងឡាយ ដោយ
ប្រព្រឹត្តតែអំពើល្អ មានមនុស្សធម៌ ទើបបានទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ យើងសង្កេត
ឃើញព្រះបន្ទូលខ្លះរបស់ទ្រង់មានន័យប្រហាក់ប្រហែលនឹងទស្សនៈរបស់ព្រះ
ពុទ្ធខ្លះទៀតប្រហាក់ប្រហែលនឹងខ្វះជី :

- ចូរអ្នកប្រព្រឹត្តតែអំពើល្អចំពោះពួកណាដែលស្តាប់អ្នក
- បើគេទះកំភ្លៀងអ្នកខាងស្តាំនោះត្រូវបែរខាងឆ្វេងដោយគេទៀត ។
- បើចង់ដោយគេប្រព្រឹត្តនឹងខ្លួនយ៉ាងណា ត្រូវប្រព្រឹត្តនឹងគេបែបនេះ
- បើដោយគេខ្ចីហើយសង្ឃឹមទារបានវិញ តើនឹងមានគុណបំណាច់

- កុំច្ងល់ទោសនិន្ទាគេ អ្វីខ្លះ ? ដើម្បីកុំអោយគេនិន្ទាយើងវិញដែរ ។
- គេនឹងវាស់អោយអ្នកតាមរង្វាស់ណាដែលអ្នកវាស់អោយគេ
- ត្រូវឈ្នះអំពើអាក្រក់ដោយសេចក្តីល្អរបស់អ្នក ។
- កុំជំពាក់អ្វីអ្នកណាឡើយ អាចជំពាក់បានត្រឹមសេចក្តីស្រឡាញ់
- កុំសំលាប់មនុស្ស កុំលោភ កុំផឹក កុំលួចអោយសោះ ។
- ចូរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចស្រឡាញ់ខ្លួនឯង ។
- កុំប្រើពាក្យ ស្បថទោះក្នុងឋានសួគ៌ក្តីលើផែនដីក្តី
- កុំសងសឹកឡើយ ។

☾ មូលាម៉ត

លោកមហាម៉តកំពូលទស្សនវិជ្ជា អារ៉ាប់ ។ តាមតម្កី « កូរ៉ាន់ » បាន
អះអាងថា : លោកមហាម៉តបានចាប់បដិសន្ធិក្នុងឆ្នាំ ៥៧០ នៃគ.ស ។
លោកកើតក្នុងកុលសម្ព័ន្ធមួយឈ្មោះ « កូរ៉េជិត » គឺ ត្រកូលដែលជិតជាងគេនៃ
គ្រួសារ « អ៊ីស្លាអែល » បុត្រនៃអទិទេព « អាប្រាហាម » ។ បិតាឈ្មោះ
អេបដាឡាស់ « ជាឈ្មួញម្នាក់នៅទីក្រុង » មេឌិន ដែលតែងតែដឹកនាំ
គ្រឿងទេស និងវត្ថុដែលមានតំលៃដូចជាត្បូង និងសំពត់ប្លែកៗទៅលក់នៅ
ប្រទេសស៊ីរី ។ មាតាឈ្មោះ « អាយីណា » ជាបទបួនរួមត្រកូល និងលោក
អេបដាឡាស់ដែរ ។ ក្រោយពេលអេបដាឡាស់ធ្វើមរណកាលទៅនាងអាយីណា
ក៏វិគ្រលប់ទៅនៅជាមួយលោកតា ម៉ូតាលីតជាឪពុកក្មេកនៅទីក្រុងឡាមិច
វិញ ។

នៅពេលប្រសូតិលោកមហាម៉ត គេឃើញមានអព្វុតហេតុចំលែក
អស្ចារ្យរហូតដល់ស្ដេច « ម៉ូស្រីស » ចេញបញ្ជាអោយតាមចាប់មហាម៉ត ។
លោកតា ម៉ូតាលីតបាននាំទារកភៀសខ្លួនទៅសំងំក្នុងវិហារចាស់មួយនៃជន
ជាតិ « អេចូពី » ដែលជាកុលសម្ព័ន្ធអាហ្វ្រិចភាគតិចរស់នៅវាលខ្សាច់ប្រទេស-

អាវ៉ាប់ ។ លះអាយុបាន ៦ឆ្នាំ មាតាភីធ្វើមរណកាលទៅ មហាម៉តបានរស់នៅ
ជាមួយជីតា ៣ឆ្នាំ ទើបទៅរស់នៅជាមួយឪពុកមាឈ្មោះ អាប៊ូតាលីតជាឈ្មួញ
ដឹកនាំទំនិញទៅលក់នៅប្រទេសស៊ីរី ។ ពេលធ្វើដំណើរតាមផ្លូវមហាម៉តបាន
ជួបនឹងអ្នកបរសាសនាគ្រីស្ទម្នាក់ឈ្មោះ « ប៉ាហ៊ីរ៉ា » ។ ប៉ាហ៊ីរ៉ា បានរក
ឃើញស្ថាបត្យកម្ម ទៅលើខ្នងលោកមហាម៉ត ហើយបានទាយទុកថា
« មហាម៉តថ្ងៃក្រោយនឹងទៅជាអ្នកដឹកនាំមនុស្សទៅរកមាតាបិតាសុទ្ធមួយមិន
ខាន » ។ អាយុ១៤ឆ្នាំ មហាម៉តបានចូលខ្លួនប្រយុទ្ធជំនួសឪពុកមាដែលជាមេ
ទ័ព ក្នុងសង្គ្រាមជាមួយនឹងអំបូរ « បេនហាវ៉ាជិន » ។ មហាម៉តបានបញ្ចេញ
អភិវឌ្ឍន៍ហោយពួកនោះបាត់ខ្លួនខ្លោច ។ មហាម៉តក៏មានឈ្មោះល្បីរន្ធតិពេល
នោះមក ។ មហាម៉តបានរៀបការជាមួយ នាង « ខាឌីហ្គុ » ជាបុត្រីមហាសេដ្ឋី
ក្នុងអំបូរ « កូរ៉េជិត » បានបុត្រាមួយឈ្មោះ « តាស៊ីម » តែនាំគ្នាហៅមហាម៉ត
ថា អាប៊ូលតាស៊ីមប្រែថា បិតារបស់តាស៊ីម ។ មិនបានប៉ុន្មានតាស៊ីមក៏ស្លាប់
ទៅមហាម៉តបានសុំឃាតកូនរបស់ឪពុកមាឈ្មោះ « អាឈី » មកបិបាតវរក្ស ។
តាមពិតមានថា មហាម៉តមានការិយាល័យច្រើនណាស់ ៦បុត្រាបុត្រីក៏ច្រើន
ដែរ តែស្លាប់អស់នៅសល់តែបុត្រីស៊ីឈ្មោះមួយដែលធ្លាប់រៀបការជាមួយ
« អាឈី » ។ នាងហ្វាទីម៉ានេះហើយជាប្រពន្ធរបស់អាឈី ។

ខ្សែជីវិតរបស់លោកមហាម៉តក៏មិនខុសពីសូត្រាតប៉ុន្មានដែរ មហាម៉ត
ត្រូវអជ្ជាធរនៃក្រុងឡាមីត បានជួលទស្សនវិទ្យាអាវ៉ាប់នៅក្រុងមេឌីន ជាគ្រីស្ទ
សាសនាហៅថា វ៉ាប៊ីន មកសួរដេញដោយមហាម៉តដើម្បីចារកំរើកមុនជាបទ-

ឧក្រិដ្ឋផ្សេងៗ តែមហាម៉តនៅតែឆ្លើយប្រស្នាប ។ មហាម៉តបានគេចខ្លួនទៅ
 នៅរូងភ្នំទីបំផុតគាត់ក៏សំបែចចិត្តធ្វើសង្គ្រាមក្តៅតបវិញ ។ ដំបូងគាត់វាយកបាន
 ក្រុង «មេឌិន» ដោយមានប្រជាជនមួយស៊ុលម៉ង់ គាំទ្រគាត់ ។ នៅទីនោះ
 មហាម៉តត្រូវបានមេទ័ពឈ្មោះ ហ៊្សែដ លើនាងហ៊្សឺណាតអោយធ្វើជាភរិយា ។
 មហាម៉តបានធ្វើជាមេកុលសម្ព័ន្ធនៅទីក្រុងមេឌិន ។ បន្ទាប់ពីនោះ គាត់បាន
 វាយដណ្តើមទីក្រុងឡាមិចទាំងមូល និង កែប្រែនូវរូបភាពសាសនាគ្រីស្ទទាំង
 ឡាយដែលនៅក្នុងវិហារអោយទៅជាសាសនាអ៊ីស្លាមវិញ ។ តាំងពីនោះមក
 ប្រជារាស្ត្រអារ៉ាប់ និង មួយស៊ុលម៉ង់ លើដែនដីទាំងមូល លើកលែងតែពួក
 ជីហ្ស៊ុខប៉ុណ្ណោះ បាននាំគ្នាដើរតាមមាតិកាលោកមហាម៉តត្រកប់វាគ្នា ។ គ្រប់ច្រក
 ល្អិតគេឮតែសំលេងសូត្រធម៌សំលេងទូន្មានបែបទស្សនវិជ្ជានៃគម្ពី «កូរ៉ាន់» ។
 នៅរាត្រីនៅថ្ងៃទី១៣ រ៉ាប៊ី ដើមឆ្នាំទី១១ អេហ្ស៊ីបសំអាតប្រកាសត្រូវនឹងថ្ងៃទី៨
 មិកឌា គ.ស ៦៣២ លោកមហាម៉តបានលាចាកលោកទៅបានបន្ទុល់
 នូវពាក្យទូន្មានសាសនា និងទស្សនវិជ្ជាដូចជា ៖

- កុំលួចទ្រព្យគេ កុំប្រើពាក្យមុសា , កុំសំលាប់មនុស្សល្អ
- កុំលួចប្រពន្ធគេ, កុំបរិភោគសាច់ជ្រូក ជាសាច់អោយទោស
- ត្រូវមានយុត្តិធម៌ក្នុងសង្គម និង ក្នុងខ្លួនបុគ្គលម្នាក់ៗ
- ត្រូវមានអត្រាស្រវឹងដល់ស្ត្រីភេទ « បំបាត់ការលក់ទិញមនុស្ស »

កិច្ចវត្ថុរបស់មហាម៉តក្នុងការកសាងមាតិកាបរមសុខតិ ៖

១- ការសូត្រធម៌ ឬ សមាធិ

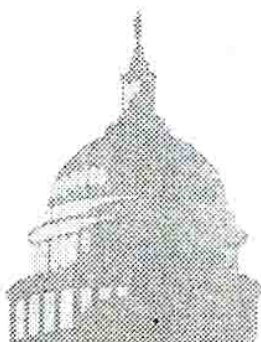
២- អត់អាហារនៅថ្ងៃសីល

៣- ការដើរស្វែងរកបិណ្ឌបាទ

៤- ត្រូវធ្វើតម្រាទៅក្រុងពិសិដ្ឋតិ ក្រុងឡាមិចយ៉ាងហោចមួយដង
ក្នុងមួយជីវិត ។

៥- ត្រូវផ្សាយសាសនា ដែលមានចែងក្នុងគម្ពីរភ្នំវ៉ាន់ ដោយហ៊ានស្លាប់
ដើម្បីធ្វើពលិកម្មសាសនា ។

អរហន្តយល់ខុសពិព្រះពុទ្ធបរមត្រូវ គាត់យល់ថាគ្មាននិព្វានទេ ។
ដោយសារការបញ្ចូលវិបស្សនាមហាមគ៌ គេសង្កេតឃើញសាសនាអ៊ីស្លាមរីក
ចំរើន ហូរចូលប្រទេសដទៃនៃសកលលោកសូម្បីប្រទេសឥណ្ឌាមួយចំនួន ក៏
បានបាត់សាសនាឥស្លាមដែរ ។

សេចក្តីប្រកាស

១៧៧០ - ១៨៣១

អេហ្គែល ជាទស្សនវិទូមនោនិយមបដិសំយោគ ជាតិអាណិម៉ង់តាត់ កើតនៅឆ្នាំ ១៧៧០ នៃ គ.ស ។ ឯកសារពុំបានបញ្ជាក់ទីកន្លែងកំណើត និង ទីពុកម្តាយរបស់គាត់ច្បាស់លាស់ទេ ។ ទស្សនវិជ្ជារបស់លោក គេសង្កេត ឃើញមានទំនាស់ក្នុងទស្សនវិជ្ជានេះគឺទំនាស់រវាងចរិតអភិរក្សនៃប្រព័ន្ធទស្សន វិជ្ជា និង បដិសំយោគ ។ ក្នុងឋានៈគាត់ជាអ្នកមនោនិយម គាត់យល់ថាអ្វីៗ សុទ្ធតែកើតពីគំនិតដែលចេញពីអទិទេព មនុស្សម្នាក់ខ្ពស់អស្ចារ្យដោយសារ ទស្សនវិជ្ជាដ៏ល្បីល្បាញរបស់គាត់ អេហ្គែលបានក្លាយជាសាស្ត្រាចារ្យផ្នែក ទស្សនវិជ្ជានៅសកលវិទ្យាល័យនៃប្រទេសប្រុស នៃប្រទេសអាណិម៉ង់ ។

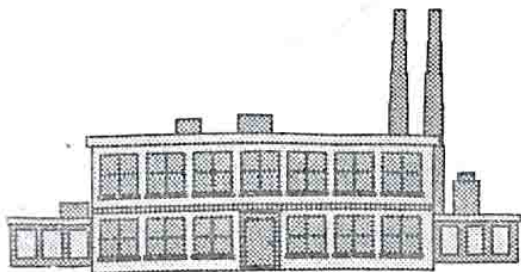
ចរិតបដិសំយោគ និងទស្សនវិជ្ជារបស់អេហ្គែលចរិតនេះបានសំដែង នៅក្នុងសៀវភៅ « ដំណើរអភិវឌ្ឍន៍នៃចក្រវាឡ » មានន័យថា : គំនិតអទិទេព វិវត្តន៍ចេញពីអទិទេព ចូលទៅក្នុងធម្មជាតិ ហើយទៅរកសង្គមមនុស្ស រួចវិល ទៅរកអទិទេពវិញ ។ ដំណើរនេះគាត់អោយឈ្មោះថា « ការបាត់ចរិតជួរធម៌ របស់គំនិតអទិទេព » ។ គាត់បានប្រើសៀវភៅពាក្យាល ដើម្បីបកស្រាយគំនិត គឺ :

- ឡូស៊ីចរិទ្យា : និយាយពីប្រព័ន្ធបញ្ញាតិ និង ប្រភេទឡូស៊ីច
- ទស្សនវិជ្ជាធម្មជាតិ : បញ្ញាតិបំបែកទៅជាធម្មជាតិ
- ទស្សនវិជ្ជាស្មារតី : ស្មារតីដាច់ខាតចេញពីធម្មជាតិមកក្នុងគំនិត
មនុស្ស ។

ទស្សនៈគាត់យល់ថា គំនិតអទិទេពបានប្រាសចាកពីអទិទេពចូល
មកក្នុងធម្មជាតិ អទិទេពបានខូចសារជាតិ បាត់បង់ចរិតផ្លូវផងមួយចំនួន ។
គំនិតឬព្រលឹងនេះចាកចេញចពីធម្មជាតិទៅរកសង្គមមនុស្ស ។ នៅពេលចេញ
ផុតពីសង្គមទើបអាចវិលត្រឡប់ទៅរកអទិទេពវិញ ។ នេះជាគំនិតដែលប្រឆាំង
នឹងអភិរក្សនិយម ។ គំនិតអភិរក្សរបស់គាត់សំដែងក្នុងស្នាដៃមួយគឺ « បញ្ហារដ្ឋ »
គាត់យល់ថា រដ្ឋអំណាចដែលរីកចំរើនប្រកបដោយរបៀបគ្រប់គ្រងទំនើប
មានយុត្តិធម៌សមភាពត្រឹមត្រូវគឺ រដ្ឋអំណាចនៃប្រទេសព្រុស ។ គំនិតរបស់
គាត់គឺចង់រក្សានូវគំរូរដ្ឋបែបនេះរហូត ។ គាត់ចង់រារាំងខ្ទប់នូវរបបសត្តិភូមិព្រុស
មិនអោយឈានទៅរករបបមូលធន តែទន្ទឹមនេះគេក៏ឃើញគាត់អួតសរសើរ
មិនដាច់ពីមាត់ពីចលនាបដិវត្តន៍នាយទុននៅប្រទេសបារាំង ឆ្នាំ ១៧៨៩ ដែរ ។
គាត់ថាបដិវត្តនេះជាបដិវត្តដាច់ខាតជឿនលឿន កែប្រែសង្គមពីថ្នាក់ក្រោម
ដល់ថ្នាក់លើ ។ ដូច្នេះគាត់មានគំនិតការពាររបបសត្តិភូមិព្រុសផង ហើយ
សរសើរបដិវត្តនាយទុនបារាំងផង ។ ដោយសារលក្ខណៈសេដ្ឋកិច្ចនិង សង្គម
ផង ក្នុងឋានៈគាត់ជារណ្តោះអាទនៈគាត់គ្មានចិត្តដាច់ខាតឡើយ ។ ទស្សនវិជ្ជា-

របស់អេហ្គែលជាទស្សនវិជ្ជា អនោនិយមមានតែថ្នាស និង សំបកជាបដិសំយោគ ។ ម៉ាកនិង អង្គហ្គែលបានកែប្រែពិធីបដិសំយោគដ៏គ្រាលុះមួយចំនួនរបស់អេហ្គែលអោយឈរត្រង់វិញ ដោយទាត់ចោលចំណុចអភិរក្សខ្លះ ។

ស្មារតីរបស់អេហ្គែលមាន : ស្មារតីបាតុភពវិទ្យា - ឡូស៊ីចវិទ្យា
 - ទស្សនវិជ្ជាស្មារតី - ទស្សនវិជ្ជាច្បាប់ - ទស្សនវិជ្ជាស្តីពីប្រវត្តិសាស្ត្រ
 - ឡូស៊ីចទស្សនវិជ្ជាធម្មជាតិ - ទស្សនវិជ្ជាស្តីសិល្បៈវិទ្យា . . . ។

កាលម៉ាតុ

១៨១៨ - ១៨៨៣

កាលម៉ាជាជនជាតិអាណ្លីម៉ង់ កើតនៅទីក្រុងទ្រៀងខេត្តនៃប្រទេស ប្រុស ។ កើតនៅថ្ងៃទី ០៥ ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៨១៨ ក្នុងគ្រួសារមេធាវីឪពុកឈ្មោះ ហ្គេរីហ៍ ។ នៅពេលសិក្សានៅសកលវិទ្យាល័យនៅទីក្រុងប៉ារីស បន្ទាប់មកនៅ ក្រុងប៊ែរឡាំង ម៉ាតុ បានសិក្សាប្រវត្តិសាស្ត្រអក្សរសិល្ប៍ - ទស្សនវិជ្ជា - និតិសាស្ត្រ យ៉ាងជ្រៅជ្រះ ។ ម៉ាតុបានរៀបការជាមួយនឹងនាង «ហ្គេនីវីន វេស្តហ្វាលេន» ។ នៅឆ្នាំ១៨៤៤ នៅទីក្រុង ប៉ារីស ម៉ាតុបានជួប ហ្វ អង់ហ្គែល ជាលើកដំបូងនៅពេលបានអាយុ ២៦ឆ្នាំ ម៉ាតុបានបង្កើតទស្សនៈថ្មីៗ ជា ទស្សនៈវិទ្យាសាស្ត្រពិតប្រាកដស្តីពីពិភពលោក ស្តីពីជីវភាពសង្គម ។ នៅឆ្នាំ ១៨៤៩ ម៉ាតុត្រូវបង្ខំចិត្តចេញទៅនៅទីក្រុងឡុងដ៍ ដែលជាទីដែលគាត់រស់នៅ រហូតដល់ថ្ងៃស្លាប់ ។ ស្ថានភាពរស់នៅរបស់ម៉ាតុ លំបាកវេទនា ស្ទើរតែរក ប្រាក់ទិញនំប៉័ងហូបមិនបាន តែបានជំនួយឧបត្ថម្ភពីអង់ហ្គែល ។ ទោះបីជា លំបាកទីលក្រ យ៉ាងណាក៏ដោយក៏ម៉ាតុ នៅតែបំពេញសកម្មភាព វិទ្យាសាស្ត្រ និង បដិវត្តយ៉ាងសកម្ម គាត់ធ្វើការស្រាវជ្រាវ អស់រយៈពេល ៤០ឆ្នាំ ដើម្បី បង្កើតវណ្ណកម្មមូលធន ។

នៅថ្ងៃទី ១៤ ខែមិនា ឆ្នាំ ១៨៨៣ កាលម៉ាក្យបានទទួលមរណភាព
ដោយបានបន្ទុកទុកនូវស្នាដៃជាច្រើន ។

ទស្សនវិជ្ជារបស់កាលម៉ាក្យ

កាលម៉ាក្យជាអ្នកទស្សនវិជ្ជាផ្ទៃក្នុងបាតុនិយម ជាអ្នកបង្កើតនូវ
លទ្ធិសំភារៈនិយមវិចារិទ្យា និង លទ្ធិសំភារៈនិយមប្រវត្តិសាស្ត្រ ។

ម៉ាក្យបានកំណត់ថា : រូបធាតុមានមុនព្យាណ ពិភពលោកមានតែ
មួយគត់ គឺពិភពរូបធាតុហើយ ហើយពិភពលោកនោះអត្ថិភាពជាបរាសុម័ត
មិនចំណុះព្យាណរបស់មនុស្ស គឺឯករាជ្យពីមនសិការរបស់មនុស្ស ឯមនសិការ
មនុស្សគឺជាការឆ្លុះបញ្ចាំងរបស់ពិភពលោកនោះទៅក្នុងខួរក្បាលរបស់មនុស្ស
យើង ។ មនុស្សកើតហើយកែងស្លាប់ទៅវិញជាធម្មតា តាមត្រឹក្រមរបស់
ធម្មជាតិគ្មានអទិទេពណាបង្កើតហើយបំផ្លាញនោះទេ ។

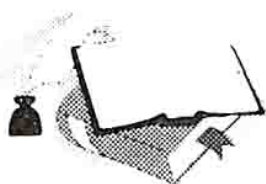
មនុស្សអាចយល់ដឹងនិងកែប្រែពិភពលោកបាន មិនមែនអទិទេព
ទេ។ ម៉ាក្យបានចែកបាតុភូតជាពីរគឺ :

- បាតុភូតធម្មជាតិ : ភ្លៀង ផ្ការ រន្ទះ ពុះ . . .
- បាតុភូត សង្គម : ការជិះជាន់វណ្ណៈ សង្គ្រាម . . . .

ដូច្នេះត្រូវហ៊ានប្រឆាំង នឹងអំពើជិះជាន់លើមនុស្សដូចគ្នាគ្មាន
អទិទេពណាដែលកំណត់វាសនាមនុស្សទេ គ្មានអទិទេពណាបង្កើតមនុស្សទេ ជួយទៅ

ទេវិញមនុស្សទេដែលបង្កើតអទិទេព ។ មនុស្សចេះកែប្រែ និង ច្នៃធម្មជាតិ
 យកអស់បំរើថលប្រយោជន៍មនុស្សគ្រាន់ទំលាយនូវអាទិកំបាំងរបស់ចក្រវាទុតិៈ
 មនុស្សអាចបំបាក់វន្តៈ - ធ្វើម្ចាស់លើតង្វា - បង្កើតភ្លើង - លិប្បនិម្មិត
 - បំបែកពពកអាប់បង្កើតយានអវកាសទៅឋានព្រះថ្មី . . . . ។

ទស្សនវិជ្ជាម៉ាក្សជាទស្សនៈពីងផ្នែកទាំងស្រុងលើវិទ្យាសាស្ត្រ ពេទ្យ-
 សេធរាជន៍នៀសាសនា ដែលយល់ដោយពួកស្រមើស្រមៃឥតបានការ ។

សេវាទាន់ចិត្ត

ផ្ទះលេខ ១៩ ផ្លូវលេខ ១៩

ទល់មុខវត្តសារាវ័នពេជោ

រាយក្រីក្រដំដោយ : ឯន សារីឡើង

ហ្សង់បូសាទី

JEAN. PAUL SARTRE

ហ្សង់បូសាទីកើតនៅឆ្នាំ ១៩០៥ នាក្រុងប៉ារីស ហើយត្រូវកំព្រាឪពុក
តាំងពីកើតមក លោកបានប្រឡងចូលសាលាភូមិន្ទ ជាន់ខ្ពស់នៅឆ្នាំ ១៩២៥ ។
នៅឆ្នាំ ១៩២៨លោកបានប្រឡងជាប់លេខ ២១ ផ្នែកមហាបរិញ្ញប័ត្រទស្សនវិជ្ជា
លោកបានបង្រៀននៅខេត្តរហូតមកដល់ទីក្រុងប៉ារីស ។ ពេលនោះហើយ
ដែលលោកផ្ដើមសរសេរគៀវភៅដូចជា : សៀវភៅទី១ ឈ្មោះថា
LAWAUSEE ប្រែថា « ភ័យសង្គម » ព្រមទាំងស្នាដៃផ្សេងៗជាច្រើនទៀត។
ស្នាដៃរបស់លោក ច្រើនរិះគន់សង្គម ហើយអប់រំបុគ្គលម្នាក់ៗ អោយយល់ចូរ
តំលៃខ្លួនឯង ។

ទស្សនវិជ្ជារបស់ហ្សង់បូសាទី

ចលនាគំនិតរបស់ប្លូសាទី មានប្រភពចេញពីប្រទេសជាតិឆ្នង
កាត់សង្គ្រាមយ៉ាងសាហាវ បណ្ដាលអោយជីវភាពប្រជាពលរដ្ឋវេទនា ឯអ្នក
គិតកែសន្សំទ្រព្យហើយយោសនាអោយតំលៃលើវិទ្យាសាស្ត្រ មនុស្សមួយពួក
ទៀតវិលវល់ក្នុងទ្រឹស្តីវិចារនិយម ដែលលោកបែរសុំបានប្រឆាំងម្ដងរួចមក
ហើយ ។ លោកចាប់ផ្ដើមពិចារណាពិស្ដារភាពមនុស្សពោលគឺការរស់នៅនា-

បច្ចុប្បន្ន ដែលសាតអោយឈ្មោះថា Existence ហើយក៏ចាប់ផ្តើមបង្កើត
ប្រព័ន្ធទស្សនវិជ្ជាមួយដោយឈ្មោះថា «អត្ថីភាព» ។ សព្វថ្ងៃនេះគេបានបញ្ចូល
ប្រព័ន្ធទស្សនវិជ្ជាឥតន័យនិយមរបស់កាមុស ចូលក្នុងចលនា «រស់និយម»
របស់សាត ដោយហេតុផលនានា គំនិតទាំងពីរនេះប្រឆាំងនឹងការរស់នៅរបស់
សង្គមពុំប្រកបដោយសីលធម៌ ។ ម្នាក់ៗខិតខំរកមធ្យោបាយបង្កើតទ្រព្យ
សម្បត្តិ ដោយកសាងសេចក្តីសុខលើគំនិតអ្នកដទៃ ។ សាកប្រឆាំងនឹងសង្គម
តាមទ្រឹស្តី ។

មានន័យថា : ការរស់នៅប្រសើរជាងអ្វីៗ ដែលខ្ពស់ខ្ពស់ ។ មនុស្ស
មិនត្រូវប្រាថ្នាអ្វីដែលខ្ពស់ពេកទេ ត្រូវគិតត្រឹមតែការរស់នៅរបស់ខ្លួនបាន
ហើយ ។ លោកសាតិះគន់យ៉ាងខ្លាំងនូវទស្សនៈរបស់កាមុស ហើយចោទ
ប្រកាន់កាមុសថាជាអ្នកយល់បញ្ហាសង្គមតាមទស្សនវិជ្ជា «រស់និយម» ដែរ
ប៉ុន្តែកាមុសបែរជាសរសើររឿងបុគ្គលដោយយកបុគ្គលម្នាក់តំណាងសង្គម ។

ជនចម្លែកម្នាក់មិនចុះសំរុងនឹងជីវិត ។ សោតយល់ថា : «មនុស្សគឺ
ជាអំពើរបស់ខ្លួន» គេបានធ្វើអំពើអ្វីមួយនោះជាលក្ខណៈរបស់គេ មិនអាច
លុបបាន ។ មនុស្សកើតមកគ្មានន័យភ្លាមទេលុះត្រាឆ្លើយធ្វើអ្វីមួយទើបអាចរក
លក្ខណៈរបស់គេបានគឺ លក្ខណៈបានមកពីសកម្មភាព និង អំពើរបស់គេ ។
មនុស្សត្រូវតែធ្វើដំណើរទៅរកអនាគតគឺ សេរីភាពនៃការបង្កើតអនាគត ។

សតជាមនុស្សស្រុទ្ធិដូចនិយមព្រោះគាត់អបរិមនុស្សដោយមានឧត្តម
គតិ ប្រយុទ្ធផើម្បីរស់នៅឆាកជីវិតរបស់ខ្លួនទៅទៀត ។

អាល់ប៊ែរ កាមុស៍

ALBERT-CAMUS

១៩១៣-១៩៦០

លោក កមុសជាជនជាតិបារាំង កើតនៅអាល់ហ្គេរីថ្ងៃទី ៧ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩១៣ ។ ឪពុកឈ្មោះ លុស្យាងកាមុសម្តាយឈ្មោះការីករីសាំង ហ្គែល ។ នៅពេលអាយុ១ឆ្នាំ កាមុសត្រូវកំព្រាឪពុកក្នុងសង្គ្រាមលោកលើក ទី១ ។ កាមុសរស់នៅក្នុងទុរតតភាពជាមួយម្តាយ ។ ដោយការខិតខំស្វ័យប្រវត្តិ ប្រែងពេកបានប្រលងជាប់សញ្ញាប័ត្រធម្មសិក្សាហើយបន្តការសិក្សាផ្នែក ទស្សនៈវិជ្ជាហូតដល់បានសញ្ញាប័ត្រវិជ្ជាជាន់ខ្ពស់បំផុត ប៉ុន្តែត្រូវអាក់ខានពុំ បានប្រលងសញ្ញាប័ត្រសាស្ត្រាចារ្យធម្មសិក្សាផ្នែកទស្សនវិជ្ជា។ នៅឆ្នាំ១៩៣០ លោកត្រូវកើតជំងឺរមេង ។ ក្នុងឆាកជីវិតរបស់គាត់គឺចូលចិត្តចូលចិត្តដើរ កំសាន្តច្រើន ចូលពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងសមុទ្រ ។

អាល់ប៊ែរកាមុសស្លាប់នៅថ្ងៃ ២៤ ខែ តុល្ឋា ឆ្នាំ ១៩៦០ វេលាម៉ោង ១៣ និង ៤៥ នាទី ដោយបើករថយន្តទៅមុកដើមឈើ ។

* ឧបទ្វេនិយមអាល់ប៊ែរកាមុស៍ :

កាមុសជាអ្នកចូលចិត្តល្ខោន ។ លោកជាអ្នកនិពន្ធក្រៅល្ខោន-

លោកបានបង្កើតក្រុមល្ខោនឈ្មោះ « អេតិព » ។ ក្រៅពីនេះលោកជាអ្នកនិពន្ធ
សារពត៌មាន ។ ស្នាដៃរបស់លោកជាច្រើនធ្វើអោយសាធារណជនពេញចិត្ត
និង ចាប់អារម្មណ៍ ។ លោកបានទទួលរង្វាន់ឈ្នះប្រភេទ ១៩៥៧ ពីរឿង
« មិនចុះសំរុងនឹងជីវិត » ។

កាមុសយល់ថា :

សុភមង្គលរបស់មនុស្សពុំមែនស្ថិតនៅក្នុងឧត្តមគតិទេ បើមានមែន
នោះគឺជាសុមង្គលដែលចេញពីការសំនៅធម្មតាភ្លាមៗហើយ ដែលគ្មានការ
ទាក់ទងនឹងគំនិតឬឧត្តមគតិអ្វីទាំងអស់ គឺការសប្បាយបន្តិចបន្តួចដែលឃ្លាត
ចេញពីតក្កិវិជ្ជាផ្សេងៗ ឬ ចរិយាធម៌ដែលចេញពីតក្កិវិជ្ជានោះ ។ សោក
នាដុកម្មទាំងឡាយច្រើនចេញពីទំនាស់ ។ ភាសាដែលមនុស្សប្រើសព្វថ្ងៃ
ជាមូលដ្ឋាននិងជាប្រភពនៃសោកនាដុកម្មដែរ ព្រោះភាសានេះជាភាសា
ភូតកុមារ ដែលធ្វើអោយពិភពលោក ប្រាសចាកពីការពិត ។

កាមុសបានរិះគន់យ៉ាងខ្លាំង ចំពោះចលនាបដិវត្តន៍ដែលមាន
លក្ខណៈផ្តាច់ការ គឺ បង្កើតអោយមានការបង្វែរឈាមរវាងមនុស្ស និង មនុស្ស
លោកបានអះអាងថា : មនុស្សលោក មានលក្ខណៈជាមនុស្សដែលមានទោស
ដែលធ្វើដំណើរគ្មានស្រាកស្រាន្តទៅរកភពបរិសុទ្ធ ដែលគ្មានទាល់តែសោះ
នៅលើចក្រវាឡ៍ នៃការក្តីរវាង ។ នៅក្នុងសិក្សាភកថារបស់លោកមួយឈ្មោះ
« មនុស្សប្រឆាំងក្នុងផ្លូវចិត្ត » បានធ្វើអោយមានការខ្វែងគំនិតមួយយ៉ាងសំខាន់

នៅក្នុងមជ្ឈដ្ឋានអ្នកអក្សរសាស្ត្រជាពិសេសរវាងលោក ហុងប៊ូនសាត ដែលបានរិះគន់យ៉ាងខ្លាំងទៅតំនិករបស់កាមុស ដែលពុំព្រមជឿទៅលើបដិវត្តន៍មួយ ។ លោកយល់ថា អាចមានគំនិតផ្តាច់ការ និងមហន្តរាយ ប្រសិនបើបដិវត្តន៍ពុំព្រមទាត់ចោលនូវលក្ខណៈបង្ករឈាមឥតន័យទេ ។ លោកសុខចិត្តត្រឹមប្រឆាំងក្នុងគោលគំនិតប៉ុណ្ណោះ ។

គោលគំនិតចម្បងរបស់កាមុស ស្ថិតនៅក្នុងរូបមន្ត «ជីវិតនិយម» ដូចតទៅនេះ

មនុស្សយើងមិនគួរសំលាប់ ឬ ស្លាប់ដើម្បីបង្កើតអទិទេពឬវិរបុរសឡើយ ។ គិតត្រឹមស្ថិតនៅនិង អនុញ្ញាតិអោយគេរស់នៅក្នុងឆាកជីវិត គ្មានការសមហេតុសមផលមែន ប៉ុន្តែពុំមែនបានសេចក្តីថា : ត្រូវតែគេចវះ អោយផុតតែម្តងនោះទេ ឬក៏ត្រូវទៅពីងផ្នែកលើអទិទេព ឬ លើជំនឿដែលរិតតែមិនសមហេតុសមផលទៅទៀតនោះ ។ ម្យ៉ាងទៀតគាត់យល់ថា បើមនុស្សលោកគេចមិនផុតពីការស្លាប់ទេ គួរតែទុកជីវិត តាមសមត្ថភាពដែលខ្លួនអាចធ្វើទៅកើត។

ទោះបីលោកជាបញ្ជាក់នូវឆ្លើយនិយមក៏ដោយក៏តំនិករបស់លោកបានត្រូវអ្នកឆ្លើយនិយម ឯទៀតដូចជាហុងប៊ូនសាតជាដើមរិះគន់យ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតគេក៏ទុកលោកមួយទៀតដោយចាត់ទុកជាមនុស្សនិរិទ្ធ ឯករាជ្យក៏ពោរពេញទៅដោយគំនិតថ្លៃថ្នូរ ។

សេចក្តី ណែនាំ

វាយកំពូលដោយ : ខុន ណារុដ្ឋ

បោះពុម្ពដោយ : គីន ប៊ុនថន

មានលក់ដុំ និង លក់រាយ

តួបលេខ ២៥ ផ្សារអូរឫស្សី

តួបលេខ ៦៤ ផ្សារធំថ្មី

ស្វាគមន៍ជានិច្ច

២៩២៩២៩២៩

មានលក់ដុំ និង លក់រាយនូវ :

- សៀវភៅអានគ្រប់មុខវិជ្ជា
- ចម្លើយខាងអក្សរ
- រឿងផ្សេងៗ
- រូបភាព , ធម៌ ១ ល ១

១- តុបលេខ **25** (ផ្សារអូរឫស្សីថ្មី)

H.P : 018 814 225

២- តុបលេខ **64** (ផ្សារថ្មី)

H.P : 018 815 693

អរគុណ

សៀវភៅអានគ្រប់មុខវិជ្ជា ចម្លើយខាងអក្សរ រឿងផ្សេងៗ រូបភាព , ធម៌ ១ ល ១